

GAZETE YBFL

SAYI 70

KASIM 2024

ŞANLI CUMHURİYETİMİZ 101 YAŞINDA!

Yücel Boru Fen Lisesi olarak, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı coşkuyla kutlamak için bir araya geldik! Atatürk'ün bizlere armağan ettiği bu değerli günü, birlik ve beraberlik içinde kutlamanın gururunu yaşıyoruz.

Uğruna nice kanlar dökülen bu vatana sahip çıkacağız, atamızın izindeyiz...

Cumhuriyet Coşkusunu iliklerine kadar hissedenden YBFL ailesi...

Gazete sayfalarından Hepimizin Hikayesi adlı kitabımıza...

HEPİMİZİN HİKAYESİ adlı kitabımız, bu yıl da Gebze Kitap Fuarı'nda okuyucularla buluştu. Bu özel eser, okul gazetemizde çıkan yazılardan oluşuyor ve tamamen öğrencilerimizin kaleminden çıkmış denemeler, hikayeler, kitap önerileri ve köşe yazılarını içeriyor.

Üretmeye, paylaşmaya ve öğrenmeye devam ediyoruz! Kitabımızı temin etmek isterseniz, okul memurumuza ya da edebiyat öğretmenimiz ve gazetemizin genel yayın yönetmeni olan Sevgi Akbaba'ya ulaşabilirsiniz.

Kitap için bi mola

Sevgi AKBABA
Mina GÜLER

Kent Meydanı
22 Ekim 2024
İmza Saati
09.00-20.00

70. Sayı İçin Çalma Listesi

70.Sayı İçin Podcast

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L. Adına Sahibi

Şinasi Kavlak

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba

TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

H. Kübra Tezcan

Editör

Yazım Kontrol Ekibi

Zehra Köse 11/E

Elif Rana Ünlü 11/A

Hilal Ecrin Zorba 11/E

Yazarlar

Mustafa Özbek/İng. Öğr.

Elif Kozallık 9/C

Sercan Mutlu 11/A

Kevser Bostan 10/A

Ahmet Gültekin 9/E

Melisa Başkan 10/A

Tuğçe Nisa Çiçek 10/A

Nurcan Polat /Tarih Öğr.

Remzi Asılsoy/DKAB

Nevra Gül Karabacak 9/A

Serra Gül Kaplan 11E

Elif Sude Koca 11C

Fatma Talmaç 11C

Z. Hilal Yıldırım 10/B

Oksan G. Holoğlu/ Beden Öğr.

Semra Lale Gülüdoğuş 10/A

Elif Şura Koçak 10/B

Kaan Can Fidan 11/D

Zehra Köse 11/E

İnci Şen 9/A

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesii/ Instagram

CUMHURİYET BİLHASSA KİMSESİZLERİN KİMSESİDİR

Sevgili okurlar,

Yazımın başlığı, Ulu önderimiz Atatürk'ümüzün bizlere yol gösteren onlarca sözünden biridir. Bu sözün ne anlama geldiğini ve bir asrı devirdiğine kanlı canlı şahitlik ettiğimiz, ilelebet payidar kalacak Cumhuriyet'imizin manasını sizlere bir anekdot ile aktarmak ve hatırlatmak istiyorum.

Atatürk, 1936 sonbaharında Selânik günlerinde çocukluk arkadaşı olan Nuri Conker ile birlikte bir gün Florya'daki köşkten gizlice bir otomobille ayrılır. Yolda giderken gözü tarlasını sürmekte olan bir köylüye takılır. Adı Halil'dir. Çiftin bir yanında öküz, bir yanında merkep vardır. Eşit güçlerle çekilmediği için saban yalpalamaktadır. Atatürk arabayı durdurtur ve kendisini tanıtmadan köylü Halil'in derdini dinler:

"Bakıyorum, sabanın bir yanında öküz, bir yanında merkep koşulu. Öküzün yok mu senin? Halil Ağa cevap verir:

"Var olmasına var ya, Hıdırellez'de vergi memurları sattılar"

Atatürk, Halil Ağa'ya neden durumu muhtara şikâyet etmediğini sorar. Halil Ağa, muhtarın o gün vergi memurlarıyla birlikte olduğunu anlatır. Muhtar, kaymakam, vali hatta Başvekil İsmet Paşa Halil Ağa'ya göre ulaşılmazdır; halktan kopmuşlardır ve halkın dertlerini duymamaktadırlar.

Atatürk can sıkıntısıyla gezisini sonlandırır ve Florya'ya döner. Yaverine İstanbul'da ne kadar bakan ve milletvekili varsa hepsini o akşam yemeğe çağırmasını söyler. O akşam Atatürk'ün sofrasında Başbakan İsmet İnönü, bakanlar, milletvekilleri, İstanbul Valisi Muhittin Üstündağ yirmi beş kişi kadardırlar. Atatürk softaya Halil Ağa'yı da çağırtmıştır. Sofradakilere, o gün köşkten Conker'le birlikte nasıl çıktığını, Halil Ağa'yı nasıl gördüğünü anlatır.

Sofrada kesin bir sessizlik vardır. Gözler

Atatürk'e dönmüştür:

"Halil Ağa'nın öküzünü satın üretimi aksatan kanunu ya biz yaptık, ya da bizim yaptığımız kanun yanlış yorumlanarak Halil Ağa'nın öküzünü sattırıyor. İki de bence bir... Böyle bir kanun yaptıysak, memleket çıkarlarına aykırıdır, nasıl yaparız? Eğer yaptığımız kanun böyle yorumlanıyorsa hükümet nasıl bir yönetim içindedir? Sonra unutmayın ki, olay İstanbul'da geçiyor. Bunun Van'ı var. Bitlis'i var. Kıyı bucağı var, acaba oralarda neler oluyor? Bu çark iyi dönmüyor beyefendiler! ...

Biz cumhuriyeti süs olsun diye yapmadık; halktan yana bir idare kurmak için yaptık."

Bir asır önce Cumhuriyet, on yıllardır savaşmaktan bitap düşmüşlere; çoğunluğunu çocuk, kadın, yaşlı ve gazilerin oluşturduğu on üç milyon insana kendi kaderlerini, geleceklerini belirleme hakkını vermiştir. Seslerini duyuramayanların sesi, kimsesizlerin kimsesi olmuştur.

Cumhuriyet umuttur.

Yazımı sonlandırırken Atatürk'ümüzün güzel bir başka sözünü daha sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Umutsuz durumlar yoktur, umutsuz insanlar vardır. Ben hiçbir zaman umudumu yitirmedim."

Kimsesiz hissettiğimiz anlarda, kimsesiz hissettiğimiz günlerde umudumuzu yitirmemeli ve Cumhuriyet'imize daha sıkı sarılmamızdır.

Cumhuriyet'imizin 101. yaşı, hepimize umut olması dileğiyle, kutlu olsun.

Mustafa Özbek
İngilizce Öğretmeni

10 KASIM

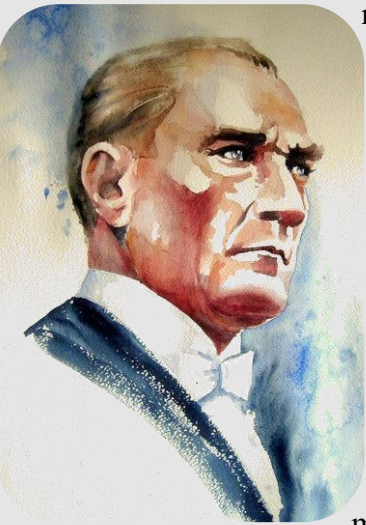
GÜNDEM

Türklerin tarihinde, onlar için önemli olan pek çok gün vardır. Önemli gün deyince insanların aklına genelde bayramlar, kazanılan zaferlerin yıl dönümleri gelir. Ama 10 Kasım'ı önemli yapan şey gurur ve sevinç değil, hüznün ve yastır.

10 Kasım, dünya tarihinin en önemli liderlerinden birinin hayata veda ettiği ve Türklerin gözlerinin yaşla dolduğu gündür. Aslında sadece Türklerin değil. 10 Kasım 1938 günü bütün dünya siyaha büründü. İşgale uğrayan, zulüm altında bırakılan, Atatürk tarafından yeniden bağımsız olma umudu kazanan milletler, dünyayı yöneten devletler ile onların liderleri ve elbette kendi milleti ona derin bir saygı ve sevgiyle veda ettiler.

Aklınıza gelebilecek her ülkede heykelleri ve anıtları yapıldı, söylediği sözler bugün bile milletimize ve diğer insanlara rehberlik ediyor, yaptığı devrimler sayesinde 100 yıl sonra bile inkılapçı ruhuyla hatırlanıyor. Böyle bir kişi işte bizim atamız. Yaptığı işlerdeki başarılarını yazmaya kalksak sayfalar, mürekkepler yetmez.

Biz, Türk gençliği, böyle bir kahramanın öğrencileri olduğumuz için çok şanslıyız. Şanslı olmamız atamızın bize bıraktığı bu memleket, cumhuriyete karşı sorumluluklarımız olmadığı anlamına gelmiyor. Mesleğimizi hakkıyla yap-

malı, kendimizi geliştirerek ülkemizi bir adım öne taşımalıyız. Bayramlarımızıza sahip çıkmalıyız. Sporcu, sanatçı, bilim insanı destekleme konusunda gereken hassasiyeti göstermeliyiz. Ama en önemlisi de bizim için canlarını feda etmiş köylümüzün, askerimizin, önderimizin değerini bilmeliyiz. Şu an onlar sayesinde yaşadığımız hayatta istediğimiz ve arzulaştığımız şeyleri yapabiliyoruz.

Bugün 10 Kasım 2024. Huzurla yat atam.

Elif Kozallık 9/C

SATRANCIN TARİHÇESİ

SOHBET

Satranç oynamayı bilir misiniz? Satranca ilginiz mi var? O zaman bu yazı size göre. Bugün sizlere satrancın tarihsel gelişiminden bahsedeceğim. İyi okumalar!

Satrancın kökenleri yaklaşık 1500 yıl öncesine kadar dayandığı bilinmektedir. Oyunun 6. yüzyılda Hindistan'da ortaya çıktığı düşünülmektedir. İlk olarak "chaturanga" adı verilen bir oyun olarak bilinir ve dört farklı askeri birimi simgeleyen taşlara sahiptir: piyadeler, süvariler, filli birlikler ve savaş arabaları. Bu birimler modern satrançtaki piyon, at, fil ve kale taşlarının ataları olarak kabul edilir. Chaturanga, Hindistan'dan önce Perslere ardından da İslam coğrafyasına yayıldı. Endülüs Emevileri yoluyla satranç Avrupa'da yayıldı. Orta Çağ boyunca satranç, Avrupa'da ve İslam dünyasında yaygın bir oyun haline geldi. 15. yüzyılda Avrupa'da oyunun kurallarında bazı değişiklikler yapıldı ve modern satrancın temelleri atıldı. 19. yüzyıla gelindiğinde ilk resmi satranç turnuvalarının düzenlenmesiyle dünya çapında zeka ve strateji oyunu olarak ün kazanmış, 20. yüzyılda Dünya Satranç Federasyonunun (FIDE) kurulmasıyla uluslararası standartlara kavuşmuştur.

Ülkemizde satrancın tarihi Osmanlı Dönemi'ne kadar uzanmaktadır. Türkiye'deki modern satranç ise 20. yüzyılın başlarında başladı. 1923 yılında Cumhuriyet'in ilanı ile birlikte, kültür ve spor alanında yapılan yeniliklerle birlikte satranç da ilgi görmeye başladı. Türkiye Satranç Federasyonunun (TSF) kurulmasıyla ülkemizde satrancın yayılmasında, büyük ustaların yetiştirilmesinde önemli katkılarda bulunmuştur. Günümüzde ülkemizi uluslararası alanda Ediz Gürel ve Yağız Kaan Erdoğan gibi genç ustalar temsil etmektedir. Okulumuzda da satranç kulübü olarak satrancın gelişmesine önem vererek her dönem geleneksel olarak satranç turnuvaları düzenliyoruz ve her hafta satranç bulmacaları çözüyoruz. Eğer sizlerin de bu zeka ve strateji oyununa karşı ilginiz varsa bir sonraki turnuvaya katılabilirsiniz.

Hoşça kalın, satrançla kalın!

Sercan Mutlu 11/A

NASİHAT

MASAL

Bir varmış, bir yokmuş. Vakti zamanında köylü bir adam varmış. Oğlu ve gelini ile yaşarmış.

Zamanını tarım ve hayvancılıkla uğraşarak geçirmiş. Bir gün oğlu ve gelinini almış yanına, tarlaya gitmişler. Oğlu ile eşi işten kaytarma peşindeymiş. Yemek için babadan önce molaya çıkmışlar. O gün de yemekte kızarmış tavuk varmış. İki kişi hiç belli etmeden tavuğu bir güzel mideye indirmişler. Adam babasının geldiğini görünce keseden kuru ekmeği çıkarmış ve onu yiyormuş gibi davranmaya başlamış. Baba gelmiş, birkaç lokma ekmek yemiş. Sonra afiyet dileyerek yanlarından ayrılmış. Adam ile karısı çok yemek yemekten hareket edemez olmuş ve çimenlere uzanmışlar. Birden bir kurbağa adamın alnına zıplayarak konuşmaya başlamış:

“Demek babana böyle saygısız davranırsın ha! O seni büyütme için yemedi yedirdi, içmedi içirdi. Senin yaptığın davranış ise cezayı hak ediyor. Bundan böyle bana her gün üç öğün tavuk yedireceksiniz. Aksi takdirde babanıza olanları söylerim.” Adam ve karısı birbirlerine bakakalmışlar. Kurbağa çok kararlıymış. Mırın kırın ederek kabul etmişler. Ondan sonraki günlerde tavuklarını kesip kurbağaya yedirmişler. Tabii nereye kadar dayanır, ineklerini satıp tavuk almışlar. O da yetmemiş, koyunlarıyla almışlar. Günler, haftalar geçmiş. Derken besledikleri hayvanlar da azalmış, bir şey satın alacak paraları da. En sonunda kadın itiraz etmiş:

“Bu böyle olmaz, gittikçe yoksul duruma düşüyoruz. Kurbağadan önce babandan biz özür dilemeliyiz eğer o bizden önce davranırsa daha kötü şeyler olabilir, aramız bozular.” Adam da karısına hak vermiş. Gitmiş babasıyla durumu konuşmuş. Babası şefkatle oğlunun başını okşamış:

“Önemli değil evladım. Sen hatanı anlayıp özür diledin ya, bir daha olmayacağına inanıyorum.” demiş. Adam hem cezadan kurtuldu-

ğuna hem de babasının onu affettiğine çok sevinmiş.

Kurbağa da olanları görmüş ve evinin yolunu tutmuş.

Kevser Bostan 10/A

KANLA BAŞLA CUMHURİYET

1923'te cumhuriyet kuruldu.
Zalimlerin zulmüne Türk'ün gücü duruldu.
Doğudan Ermeni, batıdan İngiliz, güneyden Fransız, kuzeyden Yunan.
Pes etmedi, vazgeçmedi asla bu VATAN.

Kanlar aktı, terler döküldü,
Sular bitti, aşlar tükendi,
Zalimler zulmü kesmedi.
Açlığa, susuzluğa, yaralara rağmen
Türk zulme dur dedi.

Doğuda, batıda, kuzeyde, güneyde,
Kanımızın aktığı, terimizin döküldüğü,
Şehit düştüğümüz, gazi olduğumuz,
Ayak bastığımız her yerde

Çocuk, yaşlı, kadın, erkek,
Sabah, akşam, açlık, susuzluk
Demeden bu millet zulme
DUR dedi.

Fedakarlıklardan vazgeçmedi,
Şehit düşerken yılmadı,
Gazi olunca geri durmadı,
Bu vatanı zalimlere bırakmadı.

Var mı şehit görmemiş bir toprak parçası?
Var mı üstüne kan akmamış bir toprak parçası?
Var mı ayak basılmamış bir toprak parçası?
Var mı düşmana verilmiş bir toprak parçası?

Kurduğumuz bu cumhuriyet;
Şehitlerimizin akan kanıdır,
Gazilerimizin akan teridir.
Cumhuriyet, cümle vatandır.
Vatan, ayak bastığımız her toprak parçasıdır.

Ahmet Gültekin 9/E

KÖTÜ GÜNLERİMİZ

SOHBET

Kötü geçen bir gün... Bu yan yana gelen kelimeler kafanda bazı görüntüler canlandırmıştır eminim.

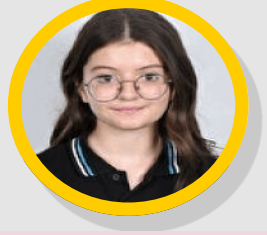
“Kötü”yü nasıl tanımlarsınız?

Çoğu kişinin tanımı hemen hemen yakındır diye düşünüyorum. Olumsuz birtakım şeyler işte. Fakat o “kötü” günlere her insan farklı bir çift gözle uyanır. Farklı kişilerin yanında, farklı bir mekânda, farklı hislerle... Belki umut dolu kalkar belki de içinde bir sıkıntıyla. Gününüzü “berbat” olarak tanımlamak için bence çok da bir kritere gerek yoktur. Sabah kalkmaktan bahsettim mesela. Evde kahveniz bitmiştir, güne yorgun başlamışsınızdır. Ve-

yahut akşam eve patronunuzdan azar işitip dönmüşsünüzdür. Bu gibi durumlar gününüzü berbat etmiş olabilir. Bunların yanında bir de hayatınızı cehenneme çevirebilecek

günler vardır. Dönüm noktası olarak değerlendirebildiğimiz zamanlar olduğu gibi gece uykularımızı kaçırabilecek anlar da yaşarız. Hayatın akışına ters gibi gelir bazı günler, zaman dursun ya da olduğundan çok daha hızlı aksın iste-

Melisa Başkan 10/A

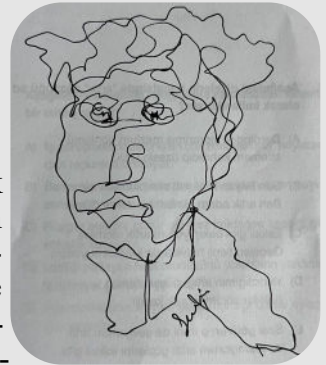
riz. Böyle binlerce andan, günden baskın gelen bir tanesi var aklımda şu an. Aslında o gün sanırım aklımın hep bir köşesinde. Hissettiğim, yüreğimi yakan duygu karmaşası da kalbimin bir tarafında. Aslında çok tatlı başlayan günlerin neye evrilebileceği de kendini alttan alttan hatırlatıyor. Bu ağırlığı ayrıntılı bir şekilde baştan sona anlatmama gerek olacağını sanmıyorum çünkü herkes kendi ağırlığının altında ezilir zaten. Bahsettiğim insani duyguları anlatması, hazmetmesi zor; yaşaması kolay. Kafanız ve cümlelerim daha da karışmadan durmalıyım sanırım.

Kısaca gün içinde sanki bir trenin içindeyiz de hisler de duraklar gibi. Sadece bu trenin kafası bazen karışık olabiliyor. Annemler hep *“En kötü günümüz böyle olsun.”* der. Belki de böyle de-yip geçmeliyiz yaşamaya devam etmek için. Ne dersin?

ÇATIŞMA

ANLATI

Simsiyah bir odadayım. Düşünüyorum... Aslında buna düşünmek denmez; tartışıyorum, kavga ediyorum kendimle. İnsanlar ne sıradan canlılar değil mi? diye bağıyorum. El, bacak, gövde ve kafadan oluşuyorlar. Sıkıcı varlıklar aslında, burada yanımda tek başına duran sandalye gibi, kendilerini bilmiyorlar, tanımıyorlar, “bilmek için öğrenmeye çalışmıyorlar”. Sıkıcı değil bir yandan tam tersi karmaşık canlılar. Göz, kulak, ağız, dil, parmak, burundan oluşuyorlar. Her biri ayrı bir nizama, dengeye göre dizilmiş muazzam eserler aynı şu an havada uçuşan ışıltılı parçalar gibi. Dış görünüşü bırakıp insanın içine baktığımız zaman da anlıyoruz bu sıradan karmaşık çatışmasını. En basitinden üzüntü, mesela en saçma şeye bile üzülebiliyoruz ama bu saçmalığın altındaki duyguyu kimse bizim yaşadığımız gibi yaşamıyor. Seviyorum insanları aslında, buldukları konumdandır büyük ihtimal “en üstün ırklardan biri”. Ama nefret ediyorum aynı zamanda ne kadar iğrenç, korkunç oldukları geldikçe aklıma. Kendimizle çatışıyoruz aynı benim şu an bu karanlık odadan çıkmaya çalışmam gibi. Bazen korkuyorum duygularıyla kavga ederken ama eğleniyorum ışıltılı parçalarla kendimi yenerken. Korkuyorum insanlardan ama aşığım aynı zamanda bu dünyada olmaktan, insan olarak doğmaktan diyorum artık veda ederken tek başına kalmış sandalyeye, bu simsiyah odaya ve yerlerde dağılmış duran ışıltılı parçalara.

Tuğçe Nisa Çiçek 10/A

Nurcan Polat /Tarih Öğr.

MİMAR SİNAN

TARİH-BİYOĞRAFI

2. METİN

1. METİN

Ben Mimar Sinan. İstanbul'a ruhunu vermiş anıtsal eserleriyle ölümsüzleşmiş bir isimim. 1490 yılında Kayseri'de doğdum. Yavuz Sultan Selim zamanında, 22 yaşlarında İstanbul'a geldim. Kanuni Sultan Süleyman Dönemi'nde, 48 yaşında mimarbaşı oldum. Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerinde cami, mescit, medrese, hastane, imaret (aşevi), köprü, su kemeri, türbe, saray, kervansaray, han, hamam gibi çeşitli türlerde 400'e yakın esere imzamı attım. Bunların

büyük çoğunluğu İstanbul'dadır. Edirne'deki şaheserim olan Selimiye Camisi hariç, büyük ve önde gelen eserlerim de İstanbul'dadır. Ben uzun ve dolu dolu bir ömür sürdüm ve 1588'de vefat ettim.

büyük çoğunluğu İstanbul'dadır. Edirne'deki şaheserim olan Selimiye Camisi hariç, büyük ve önde gelen eserlerim de İstanbul'dadır. Ben uzun ve dolu dolu bir ömür sürdüm ve 1588'de vefat ettim.

Ben Koca Sinan, pek bilmezsiniz ama mimarlıktan önce mühendisliğe ilgi duydum. İstanbul'da var olan su sistemlerinin suyu çok azalmıştı saadetli padişahıma; su yolları yapılmasında özel ihtisasım ve ileri düzeyde bilgi ve deneyim sahibi olduğumu anlattım. Bunun üzerine Kanuni Sultan Süleyman'ın emriyle su sıkıntısını çözmekle görevlendirildim. Ben su mimarıyım. Su mimarisi alanında köprü, su yolu kemerleri çeşme ve hamam gibi birçok su yapıları inşa ettim. Edirne'de Taşlımüsellim, İstanbul'da Süleymaniye ve en büyük eserim Kırkçeşme Su Tesisi'dir. İçinde her biri ayrı muhteşemlikte ve özgünlükte eşsiz eserler tasarladım, yaptım. Eserlerimi gören akıllı selim sahiplerinin çabamı bileerek beni hayır dualarla anacağını umarım. Sevgili konuklar "Yaptığımız işi gönlünüzde hisseder-seniz, ırmaklar çağlar içinizde" Yücel Boru Fen Lisesi'ne Tübitak proje yarışmasında başarılar dilerim bu vesileyle bu toplantıda bulunan, kurum, kuruluş ve şahıslara desteklerinizden dolayı teşekkür ederim. Ömrünüz tıpkı benim gibi uzun ve bereketli olsun. Sonsuz sevgi ve hürmetle-rimle... Sermimaranı hassa Sinan bin Abdülmennan

"Su gibi aziz olun"

GNOTHI SEAUTON “KENDİNİ TANI, BİL.”

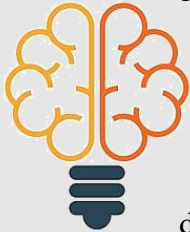
DENEME (BÖLÜM 1)

Çalışkan, sabırlı, akıllı, zeki, terbiyeli, kebûd gözlü, bir azize olan canım kızım...

Sizi en içten, en derin sevgi, saygı ve muhabbetlerimle selamlıyorum. Bu yazının klasik bir hatıra yazısı ve kısa olmasını istemiyorum. Çünkü bu yazı ne kadar uzun olursa sizinle birlikte olmak da o kadar uzun olur diye düşünmek bile beni çok mesrur ediyor. Biraz sohbet biraz da ders tarzındaki bu yazıyı sabırla ve dikkatlice okuyacağınızdan da hiç kuşku yok. O halde başlıyorum. İmdi.

“Her şey tamam, sadece eksik.”

cümlesini tamamlamak isteseydiniz bu boşluğa yazabileceğiniz tek kelimeniz ne olurdu? Evet, sanki sizin söylediğiniz cevabı tahmin edebiliyorum. Benim cevabım da belki (bil ki, mutlaka, kesinlikle) **“mutluluk” (eudaimonia)** olurdu. Neden? Çünkü şu misafirhaneye teşrif eden her bir misafirin en büyük isteği bu olsa gerek. Ancak insanın mutluluğa sağlık, para, eş, makam vs. ile ulaşılacağını zannetmesi sadece yanılığın ibarettir. Bunların tamamına sahip birçok insan olduğu halde mutlu olmayanların sayısı korkutucu bir sonuçtur. Bu tadad (saydığımız) ettiğimiz ve saymadıklarımız olsa olsa ancak mutluluğa götüren vesilelerdir. Mutluluğun kendisi değildir. **Mutluluk nedir?** Sorusuna cevap vermeden önce mutluluğu elde etmek için

neler gerekmektedir? Bunun üzerinde düşünelim, daha sonra bu soruya cevap vermeye çalışalım.

Aristoteles, *Metafizik* adlı eserinin başında **“bütün insanlar doğal olarak bilmek isterler”** der. Bu sözü açıklamaya girişme-

yeceğiz ancak bundan yola çıkarak sadece şunu sormak istiyorum. İnsanların bilmek istediği en önemli şey nedir? **Ben kimim?** Yani insanın en büyük meselesi kendisini tanıması, bilmesidir. Var mıdır **kendini bilmekten** daha önemli bir nitelik? Delfi’deki Apollon Tapınağı’nın üzerinde Khilon’un altın harflerle yazılmış ölümsüz sözle-

rinden biri olan **‘gnothi seauton’**: **“kendini tanı, bil.”** yazar.

Kendini tanımak, bilmek neden önemli? Sınırlarını bilen insan

neler yapıp yapamayacağını bilir. Sınırlarını genişletmek,

Remzi Asilsoy/DKAB

yapabilirliklerini arttırmak gi-

bi çabalar içinde olması kendini geliştirmesi anlamına gelir. Keşfetmediği yönleri, varlığını hayal dahi edemediği becerileri olabilir; kendini bilmek, bunları keşfetmekle başlar. Potansiyelini bilmek ve yaptığı işlerde başarılı olmak insanı müthiş derecede tatmin eden bir şeydir. Burada-

ki insanın kendisini tanıması bilmesi demek, **“İnsan nedir?”** sorusuna cevap aramaktır. Mutluluğun yolu da buradan geçmektedir. Tegayyür, inkılab ve felâketlere maruz ve muhtaç

şu insan bedeninde iskân edilen ruhun yaşayabilmesi için genel olarak üç kuvvet ihdas edilmiştir. Bu kuvvet-

lerin;

Birincisi: Menfaatleri celb ve cezb için kuvve-i sheviye-i behimiye.

İkincisi: Zararlı şeyleri def için kuv-

-i sebuiye-i gazabiye.

Üçüncüsü: Nef ve zararı, iyi ve kötüyü birbirinden temyiz için kuvve-i akliye-i melekîyedir.

Lâkin insandaki bu kuvvetlere tüm **şeriatlarda** bir hadd ve bir nihayet tayin edilmiş ise de, **fıtraten** tayin edilmemiş olduğundan bu kuvvetlerin her birisi tefrit, vasat, ifrat namıyla üç mertebeye ayrılırlar.

Kuvve-İ Sheviye:

Tefrit mertebesi humuddur ki; ne helâle ve ne de harama şehveti, iştihası yoktur.

İfrat mertebesi fücurdur ki; namusları ve ırzları payimal etmek iştihasında olur.

Vasat mertebesi ise iffettir ki; helâline şehveti var, harama yoktur.

Kuvve-i sheviyenin yemek, içmek, uyumak ve konuşmak gibi fûruatında da bu üç mertebe mevcuttur.

Kuvve-İ Gazabiye:

Tefrit mertebesi cebanettir ki, korkulmayan şeylerden bile korkar.

İfrat mertebesi tehevürdür ki, ne maddî ve ne manevî hiç bir şeyden korkmaz. Bütün istibdadlar, tahakkümler, zulümler bu mertebenin mahsulüdür.

Vasat mertebesi ise şecaattır ki; hukuku diniye ve dünyeviyesi için canını feda eder, meşru' olmayan şeylere karışmaz. Bu kuvve-i gazabiyenin fûruatında da şu üç mertebenin yeri vardır.

Kuvve-İ Akliye:

Tefrit mertebesi gabavettir ki, hiçbir şeyden haberi olmaz.

İfrat mertebesi cerbezendir ki; hakkı bâtil, bâtili hak suretinde gösterecek kadar aldatıcı bir zekâyâ mâlik olur.

Vasat mertebesi ise hikmettir ki; hakkı hak bilir imtisal eder, bâtili bâtil bilir içtinab eder. Şu dokuz mertebenin altısı zulümdür, üçü adl ü adalettir. Sırat-ı müstakimden murad şu üç mertebedir.

İşte insan denen varlık yukarıda sayılan ve diğer duygularını terbiye etmeli ve bu kuvvelerin (**Ruh**' un) her üç bölümü ya da her bir yanını bir şekilde idare edilmek zorundadır ve mükemmel (bu mükemmel kelimesine çok dikkat etmek elzem) işlemlerini mümkün kılacak bir niteliğe, yani erdeme veya kuvvete ihtiyacı vardır. Yani ruhsal bir yetkinlik (**virtus, arete**) olmalıdır.

Ruhun iştahla ilgili bölümünün; yani ruhun tutku, istek ve arzularla dolu yanının (**eros; epithymia**) ölçülülüğe (**sophrosyne**) ihtiyacı vardır.

Heyecanlarla ilgili canlı kıpır kıpır bölümünün (**thymos**) cesaret ya da yiğitliğe (**andreia**) ihtiyacı vardır.

Akli yan ise ruhun tanrısal bölümü veya ruhun ölümsüz bölümüdür. Bu bölümünde (**logos, nous**), bilgelik (**sophia**) ve sağduyu (**phronesis**) ile donanımlı olmak durumundadır.

Bir başka deyişle bu mezkûr olan irfat ve tefrit mertebelerinden zulüm ortaya çıkar. Vasat mertebelerinden **dikaiosyne** (adalet) çıkar. Ruhunu oluşturan bölümler bir birliğin öğeleridir, binaenaleyh birbirleriyle bağlantı içindedir. Bu bölümler arasında kurulabilecek **adil bir ilişki**, ruhun en önemli **erdemidir**. Eğer bu

üç vasat mertebeden biri eksik olursa adalet gerçekleşmez. Kişi cesur, hikmet sahibi ama iffetli değilse; iffetli, cesur ama hikmet sahibi değilse; hikmetli, iffetli ama cesur değilse asla adl ve adaletten söz edilemez.

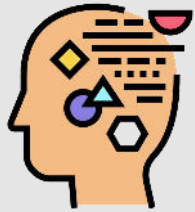
İdeal insan ruh beden bakımından hem **kalon** (güzel), hem de **agathon** (iyi) olmalıdır. (**kalokagathia**) yani dengeli, sağlıklı ve uyumlu olmalıdır. Şahsında ruh ve bedeninde adil olamayan, sosyal hayatında da bunu başaramaz. Sokrates'e göre **Kalos kagathos** "gerçek/hakiki iyilik" (**ing.**, "the true goodness"), mutlu (**eudaimonia**) olabilmesi için insan bu dengeyi kaybetmemelidir. Başka bir deyişle insan **iyi bir ruha** sahip olmasıdır.

O halde **'İYİ'** nedir? Felsefi anlamdaki mutluluğu daha iyi anlayabilmek için **'İYİ'** kavramının üzerinde biraz daha fazla durmalıyız.

Aristoteles, **Nikomakhos'a Etik**'te ahlakı (**ethika**) insanın ontolojisi olarak görür. Bu eserde ön plana çıkan görüş "**İYİ**" sorunsalı (**agathon**) dır. Çünkü Aristoteles'e göre varlıkların ve insan davranışlarının son hedefi, iyi' ye ulaşmaktır. En üstün iyi de mutluluğun (**eudaimonia**) kendisidir. Ama mutluluk ile hazzı (**hedone**) birbirine karıştırmamak gerekir, çünkü aralarında bir fark vardır. Haz, arzu edilmeyen ve dolaylı yoldan aranan bir şeydir, buna rağmen insan yaşamını süsleyen bir unsurdur. **Seneca**, Aristoteles'in bu görüşünden yola çıkarak kaleme aldığı **De Vita Beata** (Mutlu Yaşam Üzerine) adlı yapıtında hazzı buğday tarlalarında yetişen ve onları süsleyen gelinciklere benzeter. Bu gelincikler o tarlaya ekilmemiştir ya da özellikle ekilmeye çalışılmamıştır, sonradan bir ek olarak orada bitmiştir. Haz da böyledir; sonraki bir hedefdir, ama yaşama tat katar. **Mutluluk ise insan yaşamının veya yaşam tarzının hedefidir, kendinde amaçtır.** İşte bu en iyidir.

Malum iyi var daha iyi var birde en iyi var. İyilerin hiçbiri mutlu etmez. İyiler memnun eder. En iyi memnun etmez. Mutlu eder. Acı çeksen bile mutlu olursun. Yani memnun olmasan bile mutlu olursun. Hatta iyinin kendisi bile tartışılabilir. Ama en iyi su götürmez derecede kesindir. En iyi gerçekten en iyidir. En iyi ne demek?

İbn-i Sina'nın deyişiyle 'maddi olursa faydalı, manevi olursa iyidir.' İnsan bir şeyi ya kendisinin

den dolayı ister ya başka bir şey elde etmek için.

Mesela para iyi midir? En iyi midir? En iyi değildir. Neden? Çünkü para bizzat kendisi için istenmez onu alıp onunla başka bir şey alınır. Eğer insan istediği bir şey ile başka bir şey elde etmeye çalışırsa buna amaç denmez bu araçtır. Oysa elde ettiği şeyi kendisinden dolayı istiyorsa o amaçtır, amaçların amacıdır. Ama onu başka bir şey için istiyorsa olsa olsa diyebiliriz ki o amaç geçici amaçtır, aslında o araçtır. Çünkü onun üstüne binip başka bir yere başka bir şeye ulaşılır.

Mesela bütün hayalim Paris'e gitmek, niye Paris'e gitmek? En büyük amacım o dese - yani Paris'e gitmek- o amaç olmuyor. Çünkü Paris'e gittiğimde eğitimimi tamamlayacağım, ya da iş kuracağım neden? Çünkü para kazanacağım? Neden para kazanacaksın? Çünkü ev alacağım. Neden ev alacaksın? Çünkü evleneceğim. Bilâ bilâ öyle devam eder. O da araç. O da amaç değil. Öyle bir şey söyle ki bunu niçin yapacaksın dediğimizde niçini olmasın. İşte o nedir? O en iyidir.

Mesela niçin mutlu olmak istiyorsun? Mutlu olmak için Ona binip bir yere gidemiyorum. Mutluluk o yüzden en soylu amaç (**gaye-i kusvâ**); en temel yöneliş (**maksûd-ı aslî**) tir. Aristoteles'e göre amaçların amacıdır. O araç olamıyor. Öteki amaçların hepsi, mesela ben yazar olmak istiyorum. Niye yazar olmak istiyorsun? Çünkü meşhur olmak, para kazanmak için, gibi...

Mesela, Bunu niçin yapıyorsun? Allah rızası için? Niye Allah rızası için yapıyorsun cennete girmek için. Öyle bir şey söylemelisin ki o bir şey için olmasın kendisinde bitmeli ona en iyi denir. Amaç, sonuç dediğimiz şeyler devinimi durdurmadığı için ister istemez biz bunları bir daha tanımlama ihtiyacı hissediyoruz. Sonuçların sonucu diyoruz.

Binaenaleyh öyle bir sonuç olmalı ki bu amaçların amacı, sonuçların sonucu olmalı ki en iyiye ulaşabilelim. En son amaç olması lazım.

—devamı 71. sayıda—

ADALETİN KILICI

KÖŞE YAZISI

A dalet... Çok basit bir kelime gibi duruyor değil mi? 6 harf, 3 hece basit bir kelime işte.

Basit bir kelime... Yüzlerce kadının hayatı.

Basit bir kelime... Binlerce hayvanın canı.

Basit bir kelime... Çocukların umutları.

Basit bir kelime... Gençliğin hayalleri.

Adalet dağıtmak için adil mi olmalı? Yoksa fizik kimya çözebilmek, 3-5 kareyi karalayabilmek yetiyor mu? Vicdana sığıyor mu *adl olmayanın 'Adalet' olması*, adV olanın korkudan hV'sV kalması. Önünde bir kadın öldürülürken susan halk için sızlamıyor mu, rüyana girmiyor mu binlerce acı dolu kadının çığlıkları? Sana bu toprakları bahşeden ataların nankör torunu, bu kadar mı kolay unutmak ayağını bastığın toprakta onların kanı dururken?

Ey Türk gençliği... Aç kulağın kendi sesinden boğulan çığlıkları duy. Aç gözünü katliamı gör. Aç kalbini hisset yaşananları. "Adalet ancak hakikatten, saadet ancak adaletten doğabilir." Unutma hakikati ni, kaybetme adaletini, bırakma saadetini. Adaletin kılıcı suçluya geçmesin artık. Masumun kanı yerde kalmamasın artık. Bu ülkenin ruhu ölmesin, sadece toprak parçalarından ibaret kalmamasın artık. Sesini duyur! Sessiz çığlıkların sesi ol ki yaşayasın, masumun adaleti ol ki savunulasın.

Susturmaya çalışırlar; susma, sıra sana da gelecek. Yanlış gözü yumma, bir gün yanlış seni de bulacak. Adaleti terazisinden düşürme, düşen adalet seni de kurtarmayacak.

Türküm;

Kıymet bilmek istiyorum...

Doğruyum;

Yanlış savunmak istemiyorum...

Çalışkanım;

Korkmadığım bir gelecek istiyorum...

Nevra Gül

Karabacak 9/A

Çizim:

Ezel Deniz Ünlü

“ÇOK DEĞİL, PLANLI ÇALIŞIN”

RÖPORTAJ-MUSTAFA DEMİR

Serra Gül Kaplan 11E

Elif Sude Koca 11C

Fatma Talmaç 11C

Öncelikle bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz.

M: Rica ederim.

Kendinizi biraz tanıtarak başlar mısınız?

M: Tabii! Adım Mustafa Demir, 50 yaşındayım. Evliyim, 2 çocuğum var: bir kızım bir oğlum. Kızım burada okuyor, tanıyorsunuzdur. Matematik öğretmeniyim.

Öğretmenlikte kaçınıcı seneniz oldu?

M: 26 yıl bitti. Göstermiyorum değil mi? Uğraşyoruz bir şey yaptığımız yok. Üniversiteyi belki merak edersiniz. Erzurum Matematik Bölümü'nü bitirdim. Gebze Teknik Üniversitesi'nde o zaman Yüksek Teknoloji'ydi adı. 2000 senesinde yüksek lisansa başladım ama yabancı dil seviyem yetmediği için attılar. Sonra aftan geri döndüm bir daha attılar İngilizce yüzünden. Öyle bir durum var. Buradan şu sonucu çıkarabilirsiniz yabancı diliniz çok iyi olsun.

Türkiye'de Matematik öğretmeni olmak için bile mi?

M: Yani akademik anlamda ilerisini düşünüyorsanız yabancı dilinizin çok iyi olması lazım. Ben yüksek lisansı niye düşünüyordum? Üniversiteye geçmek için düşünüyordum. İngilizce yetmeyince olmadı. Matematik iyi bilsem de olmadı yani.

Erzurum'da okumak nasıl bir deneyim hocam?

M: Zor. Son tercihine gitmişim ben oraya. Ben tembel bir öğrenciydim, öyle diyeyim lise hayatımda. Üniversite hayatımda da çok tembeldim. Son tercihimde Erzurum'a gitmişim ama hani o zamanki şartlarda Erzurum'u da kazanmak zordu. Türkiye'deki üniversite sayısı 29 taneydi. Şu anda 200'ün çok üzerinde. Öğrenci sayısı da arttı. O zaman 850.000 kişi falan geliyordu sınav. Şu anda herhalde 3 buçuk milyon falan geliyor. Yani 4 katını geçmiş. Yine de zordu, o zamanlar üniversiteye yerleşmek. Çok zordu.

Peki öğrencilik anılarınızdan bahsedelim. Var mı hiç unutamadığınız bir öğrencilik anınız?

M: Çok fazla yoktur ya. Okullarına çok bağlı yaşayan bir öğrenci değildim ben. Yettiği kadar gidiyordum okula, gerekmediği sürece uğramazdım.

Lisedeyken matematiğe olan ilginizi nasıl keşfettiniz?

M: Lisede değil de benim matematiğe ilgim ilkokulda başladı. Yani öğretmenim matematik yönümün çok iyi olduğunu söylerdi. İyiydi de severdim de. Ondan sonra da hep severek devam ettim. Yani liseden sonra üniversite için hedefim normalde bilgisayar mühendisliğiydi benim ama bilgisayar mühendisliği o zaman 7 bölümde vardı. O sene, sekizinci bir bölüm olarak Çanakkale'de açılıyordu. Yani 8 yerde vardı, öyle düşün. Çok çok çalışmayanlar için hayal bile değildi. Bir de ben hiç çalışmayan

bir öğrenciydim. Sadece yazmışım sekizini de. Sonrakilere de eğitim fakültelerinin puanları çok yüksekti. O puanlarla zaten bir sürü mühendisliğe giriliyordu. İnşaat mühendisliğine falan çok çok rahat giriliyordu. O puanı alırsam zaten matematik öğretmenliği yapmam, diyordum. Onları yazmamışım fen-edebiyat-matematikleri yazmışım. Çünkü o zamanlar fen-edebiyat-matematikleri bitiren de öğretmen olarak atanabiliyordu, sayı çok az olduğu için. İhtiyaç karşılanmıyordu çünkü. Öğretmen olacaksam fen-edebiyat yazarım dedim, yazdım. Son tercihten Erzurum'a gittim. Erzurum olması da benim tercih hatasından dolayı. Normalde İstanbul Üniversitesi'nin fen-edebiyatı birkaç puanla kaçıyor. Onu yazmışım. Ona yetmiyordu puanım, biliyordum. Ama bilmediğimiz için Anadolu Üniversitesi'ni yazmamışım mesela. Eskişehir geliyordu. Erzurum yerine Eskişehir'de okuyabilirdim.

Erzurum'u pek sevmiyorsunuz galiba.

M: Erzurum'u coğrafi olarak severim ama hani üniversite öğrenciliğimde... Yani İstanbul, Ankara ve İzmir hariç bütün öğrenciler okuduğu yeri sevme, sevilmez yani. Öğrenci olarak değil

de başka bir şey için gitmiş olsam belki de sevecektim. Öğrencilik zor aslında, şehir değil de öğrencilik zor. Her yerde zor. O yüzden Erzurum'da okuyan kim olursa olsun genelde sevmiyorum diyecektir.

Peki siz nerede doğup büyüdüünüz?

M: Gebze. Memleketim Ordu normalde ama işte babam buraya yerleşmiş zamanında. İstanbul'dan buraya geçmişler. O yüzden Gebze'de doğdum büyüdüm. Yukarı Hereke var şimdi Körfez'e bağlı. Oranın neydi adı? Kalburcu Köyü diye bir köy doğum yerim orası. Gebze'ye bağlıymış eskiden.

Yazları Ordu'ya gidiyor musunuz?

M: Geçen sene gittim bu sene gidemedim.

Fındık topluyor musunuz?

M: Ben, fındık toplama işini en son üniversite öğrencisiyken yaptım, ondan sonra uğraşmadım. Burada bir amcam vardı. Bizim oralarda bilirsiniz, ekip kurarlar. Amcam ekip kurardı. Para olarak yapıyorlar onu, direkt imece diye değil de. Yani başka yerlere de amele olarak gidiyorsun fındık toplamaya. Başka yerlere de giderdik. Sevilecek bir iş değil fındık toplamak gördüğüm kadarıyla.

Hocam siz bize bilgisayar mühendisliği hayalinizden bahsettiniz. Eğer öğretmenlik dışında başka bir meslek seçme hakkınız olsaydı bu bilgisayar mühendisliği mi olurdu?

M: Kesinlikle. Ben bilgisayar mühendisliği yazmadığım için yani puanım yetmediği için matematik öğretmeni oldum. Matematik öğretmenliğinden pişman mıyım? Kesinlikle değilim ama gönül isterdi ki bilgisayar mühendisi olabilseydim.

Kendi işinizi kurmak ister miydiniz?

M: O zamanlar kendi işini kurmasan da çok iyi yerlere girebiliyordun. Benim bahsettiğim sene 92 ve 93. Bir sene de mezuna bıraktım, dedim ya tembel bir öğrenciydim. 93'te başlasam 97-98'de bitirsen kendi işinle falan uğraşmana gerek yok. Çok çok sağlam firmalarda çok çok sağlam maaşlarla işlere girerdim zaten. Diyorum ya Türkiye'de 8 üniversitede var. O zaman yani Koç'ta Sabancı'da bankalarda bankaların

genel müdürlüklerinde bir sürü yerde iş bulursun.

Evet şu anda da rövanşta zaten.

M: Tabii ama şu anda çok zor. Rekabet çok fazla şu anda. Bilgisayar mühendisliğinden sıradan bir mezun olmak yetmiyor. İyi bir üniversitede mümkünse dereceli mezun olacaksın. Birden fazla dil bilmen gerekiyor artık. Bir dil artık o bölümleri okuyanlarda var zaten. İkinci dil, üçüncü dil olacak. Rekabet bambaşka şu an. Bizim zamanımızda rahattı. Ben öğretmenlikte bile diyorum, eğitim fakültesi değil benimki. Fen-Edebiyat Fakültesi bitirdik atandık. Şimdi KPSS var değil mi? Yetmiyor bir de tekrar bir akademi falan getirdiler. Onlar var zorlaşıyor ve ona rağmen 400.000 civarında atanamamış öğretmen var şu anda Türkiye'de. Bitirmişler ama kadro yok. Biz bitiriyorduk atanıyorduk azdık çünkü.

Öğretmenlik yaparken en çok keyif aldığınız anlar neler?

M: Anlattığın bir konuyu sınıfın öğrendiğini görebiliyorsan bunu hissedebiliyorsan mutlusun. Tam tersine öğrenemediklerini anlıyorsan da bu sefer kahroluyorsun neyi anlatamıyorum diye. Ne eksik kalıyor? Kendini parçalamaya başlıyorsun huzursuz oluyorsun.

Peki anlatırken çok zorlandığınız bir konu var mı?

M: Geometri mesela, hiç sevmem anlatmayı. Çözerim, uğraşırım ama anlatma kısmı bende olmuyor yani. Çok soyut kalıyor. Öğrenciye neyini anlatayım? 3-5 tane kuralı veriyorsun sonrası aslında öğrencinin kendine kalıyor. Ama müfredat ne diyor? Anlat. Neyini anlatayım? Öğrenci görerek yapacak. O beni sinirlendiriyor biraz. Geometriyi anlatmayı sevmiyorum yani.

Siz lisedeyken matematikte en çok zorlandığınız konu neydi?

M: Matematikte çalışıp da beni zorlayan çok konu olmamıştı. Ama trigonometriyi ilk gördüğüm zaman, diyebilirim. O zaman bir de lise 2'deydim. Zaten lise 3 yıllıktı bizde. Trigonometriyi ilk gördüğüm anda "Ne oluyor?" demiştim yani.

Biz 11'ler de şu an trigonometride aynı durumdayız. Bize tavsiyeleriniz neler?

M: Çok soru çözeceksiniz. O kuralları oturtmaya çalışın kafanızda ve uzunlukları trigonometrik ifadelerle yazabilmeye başladığınız anda olay bitiyor zaten. Sonrası geliyor. Bir üçgen

gördüğün zaman açı veriyor, uzunluk veriyor, AB kenarı tan a' ya denk geliyor. Bunu yazabiliyorsan çok şey oturur kafanda. Uzunlukları trigonometrik olarak yazabilen öğrenci trigonometride takılmıyor artık.

Hocam biz yıllarca matematiği görüyoruz. Trigonometri, türev, integral... Peki siz matematiği günlük hayatınızda nerelerde kullanıyorsunuz?

M: Biz günlük hayatımızda kendi mesleğimizde kullanıyoruz. Bizim için en kolay kısmı mesleğimiz zaten. Ama aslında her yerde var matematik. Bir integrali belki bir yerde görmüyorsun ama adam mesela burada bir masa yapmış. Bunun kalıbını oluşturmak için bir sürü çizim yapıyor. O programı arka planda kullanıyor, hepsini kullanıyor. Bırak integrali, diferansiyel denklem kullanıyor. Sadece biz görmüyoruz. Biz onun sonucuyla karşı karşıyayız sadece. Sonucunda adam kullanmış, etmiş, bunu ortaya koymuş. Matematik olmadan olmuyor yani. Doğadaki birçok şeyin izahını matematikle yapıyorsun. Biyoloji dersinde bile genetik konusunda matematiğe dönüyorsun, dönmek zorundasın.

Okul dışında ne tür aktiviteler yapıyorsunuz?

M: Fırsat buldukça gezerim, tozarım çocuklarımla.

Başka illere gezmeyi sever misiniz?

M: Çok zor. O biraz zor. Sadece yazın falan olabiliyor. Onun dışında İstanbul'da işte, ne yapalım? En son oğlumla bugün Topkapı Sarayı'nı gezelim dedik. Öyle yani günübirlik gidip gelinecek şekilde takılıyoruz. Gebze'nin tek çekilebilir tarafı İstanbul'a yakın olması zaten. Ben Gebze'de doğdum, büyüdüm ona rağmen ben Gebze'yi sevmem. Sadece İstanbul'a yakın. Yoksa çekilir dert değildir Gebze.

Spora ilginiz var mı ya da resim, müzik?

M: Yüzmeye uğraşıyorum. 36 yaşında yüzmeyi öğrendim. Yani kendime spor amaçlı yapıyorum sağlık yönünden. Onu da gerçi gittiğimiz havuzu tadilata aldılar 3-4 aydır gidemiyoruz. Başka da çok aktif sporla hiçbir zaman uğraşmadım. Müzik severim. Resim severdim ama uğraşacak zamanımız yok. Çizimim iyiydi, çizimlerimi beğenirdi hocalarım. Beden eğitimi derslerinde çok kötüydim. Beden eğitiminin hiçbir şeyinden anlamam. Düşünün yüzmeyi 36 yaşında öğrendim yani. Futbol seyrederim ama oynamam, oynayamam. Müzikle aktif olarak uğraşmayı istedim. Geriye dönüp bakınca niye aktif bir sporla uğraşmadım, müzikle uğraşmadım diye kızıyorum bazen kendime.

Profesyonel bir sporcu olmak gerekmiyor ama uğraşmanın çok artışı var gibi geliyor bana. Bir kaçış yeridir aslında. Ben mesela hayatımda en mutlu olduğum yer şu: 2 sefer Eskişehir'de THK'nin Model Uçak Eğitimleri'ne katıldım. Ben hiç o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Ben model uçak eğitmeniyim normalde. 2 sene gittim. Yine fırsatım olsun gitmek isterim. Çok dinlendiriyor. Ağaça uğraşmak çok güzel bir şeymiş mesela ben orada keşfettim.

Öğrencilerinizin sizi nasıl hatırlamasını istersiniz?

M: İyi insandı demelerini isterim, yani onu de-dirtirebiliyorsam... Matematik kısmına işin çok fazla takılmıyorum. Özellikle bu okulda. Ben matematiği çok iyi öğretmesem de öğrenci bir şekilde eksikliğini tamamlayabiliyor kendisi. Bu okul üzerinde bahsediyorum. Ama iyi insan olup iyi örnek olacaksınız onu şu anda yapıyor olmanız lazım. Sen iyi bir insansan ve bunu öğrenciye göstermek istiyorsan onun senden görmesi gerekiyorsa şimdi görecektir. Matematiği öğrenir, sen öğretmezsin de öğrenir. O yüzden iyi insan olarak anılmak isterim. Umarım öyleyimdir bilmiyorum. Ben öyle düşünülüyor olmak isterim daha doğrusu.

Bir matematik öğretmeni olarak çok gurur duyduğunuz bir an oldu mu öğrencilerinizle?

M: Tabii ki, Büşra vardı mesela. 2021 mezunu 4 yılın 3 yılında matematik dersine ben girdim, lise son hariç. Pandemi zamanına denk gelmişti son sınıfı da. Türkiye 80.si oldu. Dershaneye falan da gitmedi, buradaydı. Okul kursundan başka bir yere gitmedi. Onda çok gururlanmıştım. Bir şekilde payımın olduğunu düşünüyordum.

Peki hocam bizim sormadığımız sizin öğrencilere söylemek istediğiniz şeyler var mı?

M: Çok çalışın, demiyorum ama planlı çalışın. Sonuçta hedefiniz iyi üniversitelere gitmek. Çok çalışmak, iyi çalışmak olmuyor. Eksiklerinizi gidermek üzerine planlar yapıp iyi çalışın. İyi bildiğin bir konudan binlerce soru çözmeyin bir faydası yok artık. Denemelerden bakıp hangi konuda eksiksen ona çalışacaksın. Benim tavsiyem budur, çalışma yönünde.

INTERSTALLER

ELEŞTİRİ

Interstellar, bilim kurgu türünden çekilmiş epik ve derinliği olan bir film olarak karşımıza çıkmaktadır. Christopher Nolan'ın yönetmenliğini üstlendiği bu yapımda, dünyamızda yaşanan tarımsal krizler, iklim değişikliği ve doğal felaketler sebebiyle insanlık tehlike altındadır. Ana karakter olan Cooper, geride bıraktığı astronotluk kariyerini özlemesi ve aynı zamanda geri çevrilmesi oldukça güç bir teklif çıkması üzerine ekibiyle birlikte uzayda yaşanılabilir farklı bir gezegen bulmaya çalışır. Cooper bu teklifi fırsattan ziyade bir görev gibi benimsemiş. Çünkü Cooper başta ailesinin sonra da tüm insanlığın güvenliğini ve hayatta kalmalarını istemektedir. Bu görevi kabul etmek onun için çok zor bir karar olsa da insanlık adına büyük bir görevin yapılması gerektiği gerçeği onu mecbur hissettirecek ve ekibini toplayıp uzayın sınırsız derinliklerine dalması için harekete geçirecektir. Astronotlar, farklı boyutları ziyaret ederek hem yaşanabilecek bir gezegen aramakta hem de uzay-zaman sürekliliğini keşfederken zamanın akışı ve solucan delikleri teorisi hakkında yeni şeyler bulacaklardır. Cooper'ın kızı Murph ile olan bağlantısı, uzay yolculuğundaki zorluklarla doludur. Filmde Cooper ve ekibi insanlığın kurtuluşu için hayati öneme sahip bir karar verir. Cooper, ailesinden uzak kalmış olmanın pişmanlığıyla karşı karşıya kalırken Murph ve onun zekası da büyük bir sırrı çözme noktasında belirleyici rol oynar. Sevdik-

lerini geride bırakma kararıyla gelen vicdan savaşı, filmdeki duygusalılığı artırır. Filmdeki duygusal yükseliş,

bilimsel karmaşayı aydınlatır ve aile bağlarının ne kadar güçlü olduğunu vurgular. Ayrıca bu film ikili ilişkiler ve aile ilişkisi bakımından etkileyici sahneler ve duygular barındırır. Bu mükemmel filmi izlemenizi ve başkalarına da izletmenizi şiddetle tavsiye ederim.

İnci Şen 9/A

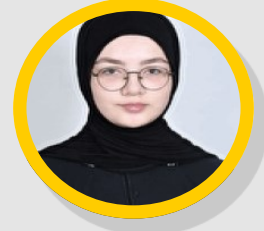
İNKİSAR-I HAYÂL

Aşkın Hay Huy perdelerinden en hassas tellerde seda veriyorken
Dün gece yine rüyamda Şehnaz-ı Çerkezi gibi bana geliyordun
Üstündeki entarinle cennetteki huriler gibi
Felsefe dünyama bir başka pencere açtın
Yeis içinde ilbeil bekleyeceğimi bilmezdim
Çünkü gahtan hayalin canlanırdı karşımda
Bilmiyorum şimdi ne oldu bize
Yıldızlarımız barışmıyor muydu ki,
Müşteri'den bile uzak düştün bana
Bilmem nedendir aklımdaki inklâbât
Bilmem nedendir ruhumdaki inkişâfât
Mazide yaşamıştım bast-ı zamanı, tayy-ı mekanı
Haddi zatında ülfetten bir deste
En keskin miftahlar ki açmaz oldu gaybları
Ve sendeki sırları ve duyguları
Bilmem nedendir inkisar-ı hayâl
Bilmem nedendir inkisârât
Sen artık bende
Müşteri'den bile uzaksın,
Kolay mıydı tebahhur ile tebâud
Aşk denizinden ve Rumuzi'den

Remzi Asulsoy/DKAB

TOPRAĞIMIN BESTESİ

ÖYKÜ

Elif Şura Koçak 10/B

Uzandığım yerden kalkıyorum, camdan gökyüzünü izliyorum, biraz fazla zamanımı harcamışım sanırım. Yatağıma geri dönüyorum ve başımı yastığa koyuyorum. Bir beste çalıyor fakat telefon yanımda değil, aklımda çalıyordu.

Sessizlik olmasına izin vermiyorum sanki aklım. Susturmaya çalışıyorum, yastığımı kulaklarıma kapatıyorum. Biliyorum, işe yaramayacak ama yine de deniyorum. Ne çaldığını duymaya çalışıyorum, onu da duyamıyorum, anlamıyorum. Nedenini ve niçinini bilmediğim, bilemediğim bir his... Hüzün mü diye düşünüyorum ama bilakis sakindim bugün. Sadece sakinimdir diyorum, yok değilim hem de hiç değilim. Gözlerimi kapatıyorum, mezarlıkta açıyorum. “Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı” demiş şair.

Dikkatlice yürüyorum, isimlere bakıyorum. Unutkanlık yapar derler fakat bu isimleri unutmak

ihanettir. Kazılmış beş çukur, dimdik omuzlarda gelen dört abihayatın tabutu. Analarının, atalarının gözleri yaşlı lakin sırtları dik. Yıl dönümleri için eşine çiçek gönderen artık çiçeğini kalbinde taşıyor gururla. Son

yolculuklarına uğurlanıyor şanlılar dualarla, helalliklerle. Ahşabın ardından anlaşılan huzurlu gülümsemeleri bu mertebeye bir amaç uğruna ulaştıklarını anlatmak istiyor. Gassala uğramadan pirüpak defnediliyorlar düz ahşapları ile. Dağılıyor insanlar, evlerine dönüyorlar. Geriye bir tek aileleri kalıyor başlarında bekleyen. Onları ne kadar çok sevdiklerini söyleyemediklerini anlatıyor belki de. Bütün gün anlatıyorlar fakat bir dönüt yok. Ona da razı olduklarını söylüyorlar.

İki gün sonra milli tören var, okullarda saygı duruşu ile anılıyorlar:

— Bir dakikalık saygı duruşu için rahat, hazır ol, dikkat!

Ardından marş okunuyor, tören bitiyor. Yine herkes evlerine dağılıyor. Mezarlığa geri dönüyorum, bir boş çukur. Göğe bakıyorum, bulutlara... “Senin” yazıyor. Nüsha beste yine dolanıyor aklımda. Ateş sönmeyecek toprağına uzanmadan diyor aklım. Boş çukura bakıyorum, buluta bakıyorum. Uzanıyorum çukura, başımı toprağıma yaslıyorum. Ait olduğum yeri bulmuşum, ayaklanmak istemiyorum. Toprağımi atıyorlar üstüme. Bestenin neye ait olduğunu bulacağım, kendi ait olduğum yeri bulduğum gibi. Karanlığa gömüldüm.

Gözlerimi açtım sarsılarak başımda annem. “Ne mırıldanıyorsun sen bakalım?” diyor. Biraz düşünüyorum. “Toprağımin bestesini.” diyorum. Ait olduğu toprağın, toprağımin bestesi. Hemen ayaklanıp camın önüne geçiyorum. Göğe, bulutlara bakıyorum. “Senin” yazıyor hâlâ. Okula gidiyorum, törene...

GÖRÜLMİYEN YILDIZLAR

FİLM ELEŞTİRİSİ

Semra Lale Güldoğuş
10/A

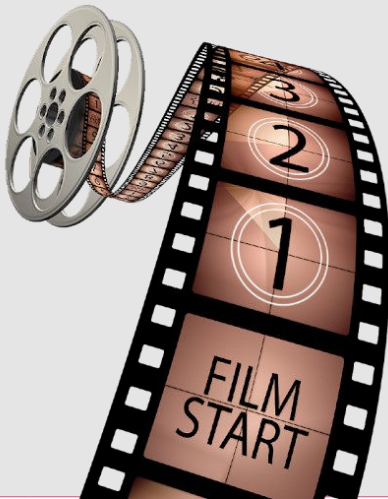
Yıldızlar gökte ve çoğumuzun göremediği bir yerlerdedir. Ulaşılması zor ama bir o kadar da parlaktırlar. Şehirde yaşayan ve yıldızları çok nadir görebilen biri olarak yıldızları insanlara benzetiyorum. Parlak ama görülmesi zor. Bugün, içimi dökmek ve aktarmak istediklerim bu yıldız gibi insanlar hakkında. Küçükken bir film izlemiştim. Filmin adı Yerdeki Yıldızlardı. Çok dokunaklıydı. Kendi hayatından çokça kesit yer alıyordu. Filmin en önemli iki karakteri Ishaan Awasthi ve onun resim öğretmeni idi. Ishaan, çocukluğumu hatırlatıyordu. Dersi dinlemez, yaramaz, haylaz, anne sözü duymaz bir çocuk. Filmin başında böyle yorumlamıştım. Film bittiğinde ve ben gözlerimi silerken anladım ki ne ben ne de Ishaan sorunlu, yaramaz ve anlayışsız çocuklar değildik. Asıl büyükler, yani bizi büyütüklerini düşünenler bizi anlamıyordu. Sorunlarımıza onca yılın tecrübeleri bile çözüm bulamıyordu. Filmin başında Ishaan karakteri okula geç kalıyor. Dersi pek dinlemiyor, aslında dinlemiyor. Çünkü zihni başka âlemlerde geziyor. Dikkat bozukluğu vardır ya, işte bu dediğim şey ondan farklı. Gözünün önünden balıklar, gezegenler, ahtapotlar, insanlar ve çeşitli şekiller geçiyor. Bir gün uçuyor, bir gün yüzüyor. Tabii Ishaan bu içinden geçenlerle beraber dersi de dinlemeli. Yoksa kötü not alır. Ailesi, yanındaki çocuklar, öğretmenleri ve genel olarak bütün çevresi böyle düşünüyor. Ishaan, bu düşünceleri aldığı bir darbeye fark ediyor ama bu darbe sonradan hayatını güzelleştiriyor. Ben Ishaan'ı çok iyi anlıyorum. Benim de aynı yaşlarda, yani 7-8 yaşlarında gözümün önünden böyle şeyler çokça geçirdi. Harfler yer değiştirirdi. Bir bakardım hocanın tahtaya yazdıkları karıncalara, böceklerle, kırkayaklara falan dö-

nüşmüş. Bir anda tiksiniirdim. Midemi kötü hissedirdim. Oysa hoca tahtaya “ Ali, Ayşe el ele. ” falan yazmış olurdu. Ama ben bunları okuyamıyor, bir de üstüne anlamını bilmediğim bir cümle yüzünden mide ağrıları çekiyordum. Neden böyleydi? Neden hocalar kızardı? Ishaan ve birçoklarına. Hep neden yaramaz çocuk onlardı? Kim bizim gördüklerimizi gördü de böyle atıp tutuyor? Bizi kimse neden anlamıyor? Bu sözler isyan için değil ama insanın bu duygu karmaşası içinde kendini yalnız hissetmesi çok kötü. Hani âşık olursun, duyguların birbirine karışır. Yanında seni dinleyecek ve anlayacak birini ararsın ya, işte aynı öyle. Bir dinleyen, sözlerimi işiten birini arardı hep gözüm. Ishaan'ın karşısına bir öğretmen çıktı. Benim karşıma ise kimsenin çıkmasına gerek kalmadı. Filmde Ishaan'la abisinin ilişkisi de çok dokunaklıydı. Ishaan'la ben aynı durumdaydık. Abi başarılı, kardeş aptal. Abiler şakır şakır okur yazar, kardeşler anlattığını anlarsa yeter. Okuma yazma yoktur za-

ten. Ishaan ve onun gibiler neden bu anlama ve kavrama konusunda zorluk çekiyor dersek, bu zorluğun nedenini bir hastalıkla cevap verebilirim. Çoğumuzun belki de duyduğu bir kelimedir, disleksi hastalığı. Disleksi “Okumada, yazmada, hecelemede, algılamada ve yer yön kavramlarını kavramda yaşanan zorluk.” olarak tanımlanır. Bu teşhis Ishaan'a yani daha 8 yaşında olan bir çocuğa koyuldu. Ishaan'daki bu hastalık doğuştandı. Bu çocuk aptal olduğundan, göremediğinden ya da duyamadığından böyle değildi ama Ishaan'ın ailesi, okul, sosyal, aile ve günlük hayatında olan sorunların üst üste gelmesiyle beraber Ishaan'ı başka bir okula yazdırmıştı. Bu okul yatılıydı. Ishaan ise sadece küçük bir ço-

cuktu. Ailesine ve özellikle anne şefkatine en muhtaç olduğu zamanlarını yaşıyordu. Ishaan yatılı okula pek hızlı alışamamıştı. Geceleri ağlayarak gözlerini uyumuyordu. Derslerine hocalar girmeye başlamıştı. Hocaları onun ışığını ilk önce fark edemedi ama bir resim öğretmenin çıkageldi. Sınıfa müzikler eşliğinde ve komik kostümüyle giriş yapmıştı. Sınıftaki çocuklar güle oynaya şarkılarına eşlik etti. Ishaan'ın yanında oturan ayağı sakat çocuk bile şarkı söylemiş ve yüzü gülmüştü ama Ishaan düşünme halindeydi. Ben niye böyleyim? Neden buradayım? Ailem beni terk mi etti? Bir daha eskisi gibi olmayacak mı hiçbir şey? Ishaan'ın kafası darmadumanken o dumanları ortadan kaldıracak öğretmenle tanışmıştı o gün. Sonraki zamanlarda resim öğretmeni, Ishaan'daki bu durgun halin sebebinin öğrendi. Onunla ilgilenmeye başladı. Ishaan'la konuşmaya, vakit geçirmeye ve dertleşmeye çalıştı. Küçük çocuğun dert arkadaşı olmuştu. Onunla beraber derslere çalışmaya ve resim yapmaya da çokça zaman ayırmıştı. Ishaan, resim hocasının kumlarla, tahtalarla, tekarlarla ve birçok etkinlikleriyle alfabeyi öğrendi. Babasının onu ilk defa okuduğunu uzaktan gördüğü bir sahne vardı. Babası ağlamıştı. Ben de ağlamıştım. O babayı da çok iyi anlıyordum. O da oğlundan uzak kalmak istemezdi belki ama bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. Bu sahne bana "gurur duymak ve duyulmak nasıl hissettirirdi acaba?" diye düşündürmüştü. Filmin içinde çok dokunaklı sahneler vardı ama bu sahne gerçekten başkaydı. Babası onunla uzun zaman sonra gurur duymuştu. Bu duyguyu küçük oğluna da hissedebilmek ona nasıl hissettirmişti anlayamam belki ama gözyaşlarındaki samimiyeti hissettiğimi söyleyebilirim.

Böyle zaman geçer. Ishaan okuma yazma işinde iyice gelişir. Zamanla dersleri de artınca hocaların gözlerine girmeye başlar. Resim konusunda yeteneği filmin başından sonuna kadar gösterilir. Okulun sonuna

doğru bir resim yarışması olur. Ishaan sakın bir halde yerine geçer, resmini yapmaya başlar. Öğretmenler de dâhil herkes bir şeyler çizmeye çalışır. Bu resimleri atölyede değil, dışarıda yerde oturarak yaparlar. Ishaan, renkli boyalarla çizdiği resmi alıp resim öğretmenin yanına gelir. Öğretmen resme uzunca bakar ve gözleri dolar. Sonra gurur duyduğu öğrencisine bakar. Ishaan da o sırada öğretmenin resmini görür. Görür görmez hocasına bakar, gözleri dolar ve yanına gelip minik kollarıyla hocasını kucaklayarak gözyaşı döker. Gözyaşlarının sebebi, öğretmenin kendisini çizmesidir. Bu sahne, Ishaan ve öğretmenin arasındaki bağı harika yansıtan sahnelerden biriydi. Ishaan bu yarışın birincisi oldu ve gözler yaşlı bir şekilde alkışlandı. Film, çok tatlı bir başka sahneyle bitti. Yüzümde buruk bir gülümsemeyle izledim son sahneyi. Benim en sevdiğim filmler listesine giren bu film, bana beni hatırlattı. Kendimi anlama konusunda eksiklerimi fark etmemi sağladı ve belki de en önemlisi, biz insanların duygularına hitap eden bir film oldu.

BİNBİR ÇEŞİT

Bir bahçe gördüm,
İçinde binbir türlü çiçek.
Her biri ayrı bir hikaye,
Ve de farklı bir gelecek.

Bazısı büyüüp serpilecek,
Bazısı büzüşüp gidecek.
Sen bekleyedur nazlı çiçek,
O bülbül gelmeyecek.

Ebrar Gündüz 11/E

TENEFFÜS ZAMANI

MAGAZİN

Değerli Yücel Boru Fen Lisesi halkı ve kıymetli gazete sever-okurlar,

Bendeniz ismine lüzum olmayan bir yazar olarak; bütün ailemizi, en içten duygu ve dileklerle selamlıyorum.

Emin olunuz ki bu yazarın düşünceleri hepinizin aklına gelen ancak paylaşmamayı tercih ettiğiniz düşünceler. Zira sizleri tanıyoruz ve anlıyoruz. Şunu da biliniz isteriz ki bizler koridorlarız, bizler sınıflarız ve bizler; bazen sizleriz.

Hepimizin derslerinin hızı süre geçtikçe artarken ve günler bir-birini devirip sorular zorlaşırken kaleme alıyoruz bu yazıyı. Her biriniz de hararetle koşuşturup uyum sağlamaya çalışırken bütün sınıflardan itinayla topladığımız havadislerin kimlerden geldiğini biliyor musunuz acaba diye düşünmemek de elimizde değil.

Bizler biliriz ki yerin kulağı vardır. Kimi zamanlar ise gözleri ve hatta dilleri olabilir.

İlk yazımızdan sonra kimliğimizi soruşturmaya çalışanlar olmuş, olabilir ve lakin Remzi Asılsoy'un, namı diğer Rumuzi'nin de dediği gibi:

"İnsanın başına ne gelirse ya meraktan ya meraktan gelirmiş."

Şimdi gelelim ahvalimize:

GÖKHAN DUMAN'IN DÖNÜŞÜ

Canımız beden eğitimi dersi öğretmenimiz Gökhan Duman geri döndü! Kendini aylardır özleten hocamız, gelişle yüzlere parlak birer gülümseme koyduruyor. Kendi yüzünden ayrılmayan o ikonik tebessüm de insanların kalbini fırından yeni çıkmış sıcacık bir kurabiye ve ılık süt ikilisi gibi ısıtıyor. (kurabiye tarifi)

Geldiği gibi eski kulübünü faaliyete geçiren Gökhan Bey'in; kimi zaman kendi ağzından, kimi zaman hayranlarınınkinden dökülen tevazu (!) dolu sözleri karizmasına karizma ka-

tıyor:

"Ee ama ne yapayım, tabii ki kulübün adını "Geleneksel Sporlar Kulübü" koyacağım diğer türlü herkes katılmak istiyor!"

Değerli hocamıza BİR YIL spor yasağı konulsa da hiçbir işi yapmaktan geri kalmıyor, öyle ki bahçemizdeki tören sıralarının ve voleybol sahasının boyandığını gördüğü gibi yardıma koştu.

Gözlüğü ve düdüğü artık sadece imajının değil benliğinin bir parçası olmuş olan sayın doktor, yürüyüşüyle ve "BİR DAHA SÖYLE!" diye bağırışıyla resmi rakamlara göre okulun idol hocası seçildi!

Her 5 öğrenciden 7'sine büyüünce ne olmak istediği sorulduğunda:

"Prof. Dr. Gökhan Duman olacağım." cevabı alınıyor.

ÖZLENMİŞTİN DR. EVEREST, HOŞGELDİN.

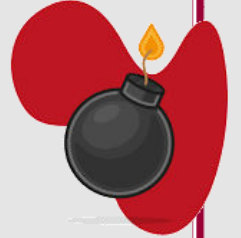
Gökhan Hocamızın dönüş haberi bizde şöyle bir spor konusuna girme isteği uyandırmış olacak ki sizlerin arasına girip **ŞOK EDİCİ GERÇEKLER** öğrendik.

10/D'DEN TAKIM DEĞİL KAOS ÇIKTI!

Hayır, efendim, zinhar yanlış okumadınız; 10/D sınıfı kendi arasında bir futbol şampiyonası için birleşemeyerek farklı sınıf takımlarına dağıldı. Nedenini tam olarak bilmesek de aralarında geçen olaylar herkeste merak ve heyecan uyandırmış olacak ki şampiyonanın başladığı günden itibaren, 3 gün 3 gece bütün sınıf gruplarında bunun konuşulduğunu iddia ediyorlar.

'Ergenlik çağını yaşayan bir grup erkek öğrencinin arasında ne yaşanmış olabilir?' sorusu ise bizi tahmin edebileceğimizden bile fazla kapıya götürdüğünden hangi yanıtı güveneceğinize sizlerden başkası karar veremez.

Bir grup ergen deyince akla külipler geliyor tabii ki.

KİTAP FUARINDAN SICAK GELİŞMELER!

Bazılarımızın bildiği ve bazılarımızın da -ne yazık ki- bilmediği üzere pansiyon öğrencileri ile gazete kulübü üyeleri ile azıcık yoran ama bol bol eğlendiren bir kitap fuarı gezisi düzenlendi! Sabah keyifli müziklerle –biraz da melankonik-müziklerle yapılan yolculuk sonrası belki yüzlerce –tamam kabul, birazcık abarttım- okulun bulunduğu fuar alanına varıldı.

Okulumuzdan çoğunluk olarak 10. sınıf bulunan fuar alanı mahşer alanından hallice bir kaos noktasıydı. İnsanların arkadaşlarını hatta yapışık ikizlerini bile kaybetmelerinin mümkün olduğu bir merkezdi. Tüm bunlara rağmen her gelenin, özellikle kitap okumaktan zevk alan öğrencilerin seveceği şekilde tasarlanmış olan fuar alanı bizler için ziyadesiyle büyük bir neşe kaynağı oldu.

C bloktaki not kağıtlarıyla not bırakma alanında ise YBFL'nin ezici üstünlüğünü sergileyen post-itler bu yazarın gözünden kaçamadı. Yazarımızın iletmek istediği tek bir not varsa o da “Ahmet Ümit geri gelsin!” olacaktır.

B bloktaki bazı noktalarda öğrencilerin nostalji partisi yapabileceği tarih kokan sahaflar bulunuyordu. Sizi geçmişten bir filme veya diziyeye götürebilecek nice poster ve dinleyince henüz doğmadığınız yılları dahi hatırlatabilme etkisine sahip olan kasetler vardı, küfle karışık yaşanmışlık kokan kitaplar ise kimilerine küçük dilini yutturacak kadar eski ve duygulandırıcıydı.

A ve C bloğunda bulunan sayısız kitabevi de B blok kadar kitap kurtlarının gözlerini kamaştırıp ağızlarını sulandırdı. Otobüs el frenini çektiği anda akıncı birlikleri misali görünen YBFL öğrencileri kitap avına başladı. Bu avın sonunda bütün öğrenciler büyük bir geyik avlamış bir avcı gibi görünerek eve dönecekti ki kimilerinin gerçekten avcı bir yırtıcıya benzediği gözümüze çarptı. Yüz boyalarından maskelere, etrafımız kediciklerle donatılmış şekilde okulun yolunu tutarken ise baştaki neşenin sabit olduğunu gör-

sek de enerji seviyesindeki kaçınılmaz düşüşü gözden kaçırmak imkansızdı.

Kedici demişken okulumuzun resmi maskotu *Obez Kedi*'yi unutmadık tabii ki.

OBEZ KEDİ YİNE Mİ HAMİLE?!

Geçen sene hamile olduğu bilinmesine rağmen bazı hadsiz ve bir hanımla nasıl konuşulacağını bilmeyen gafiller, değerli hanımımız *Obez Kedi*'ye bu lakabı takmış bulunmaktalar. 2017 me-

zunlarının hafızasında bile hamile olan *Obez Kedi Hanım* ise kendisiyle yaptığımız röportajda; bu lakattan ziyadesiyle memnuniyetsizlik duyduğunu, adının Müzeyyen Nübüvvet GÖBEKLİOĞLU olduğunu ve kilolu değil, kemiklerinin iri olduğunu iddia ediyor ve ekliyor:

“Bana obez olduğumu söyleyen her insan, 4 kilogram üstü bütün kedileri böyle yaftalıyor!”

“Ben obezsem siz TLC'deki Ağır Yaşamlar programına katılma mecburiyetindesiniz!”

Biz de Obez şey - Müzeyyen Nübüvvet GÖBEKLİOĞLU Hanıma *Obez Kedi* lakabını takanları kınıyoruz elbette. Müzeyyen Hanım, şu aralar kameralardan kaçan bir beyefendiyle birlikte görülmeye başlandı. Bu da akıllara aralarında yeni bir aşkın filizlenmiş olup olamayacağı sorusunu getiriyor.

Şu aralar Müzeyyen Hanımı her yakaladığımızda kameralara saldırma eğiliminde olması da bu küçük aşkın başlamadan bitmiş olabileme ihtimalini güçlendiriyor gibi.

Umarız ki bir gün, herkes gibi *Obez Müzeyyen Hanım* da hayatının aşkını bulur. Ne de olsa böyle bir sevgiyi yaşamayan bizce dünyadan yavan gider.

Bir sonraki haberde, bir sonraki gündemde ve bir sonraki fısıltıda görüşmek umuduyla.

Saygılar S.T.~

MARATON KOŞMAK

SPOR

Beden Eğitimi Öğretmenimiz Okşan GİRGIN HOLOĞLU “Okulumuz Oryantiring sporcularıyla koşulara başlayınca sporcularımızın uzun mesafe koşulara, trail yol patika koşularına, maraton, yarı maraton, 5K(5000metre), 10K (10000metre) ilgileri arttı. Detayları Okşan Hocamız sizler için anlattı:

“Gebze Aleaatin Kurt Stadyumunda hafta içi okul çıkışlarında kalabalık bir grupla koşu antrenmanlarımızı yapıyoruz. Bu durum beni ziyadesiyle mutlu ediyor. Bu sayede Gökhan Hocamın desteğiyle Kros takımımızı da kurduk. Şimdiden kupalar bize fısıldıyor.

Okulumuz 12.sınıf öğrencilerinden Sporcularımız Burak Genç ve Görkem Kuyumcu Yenikapı Colour Run 10K (42 dk), Kocaeli Cumhuriyet Koşusunda 10K (40 dk.) dereceleriyle kendilerini gösterdiler. Bu yıl 46.sıdüzenlenen

İstanbul Yarı Maratonunda 15K koşmaya hak kazandılar. Kendilerine şimdiden bol şans diliyorum. Bu arada ben de boş durmadım elbette. **Bodrum Yarı Maratonunda** 5K (25.26 dk) kendi yaş kategorimde birincilik, **Büyükkada Yarı Maratonunda** 5K (23.58 dk) kendi yaş kategorimde üçüncülük, **Kocaeli Cumhuriyet Koşusunda** 10K (51.09 dk) kendi kategorimde beşincilik aldım. Öğrencilerimize sözlerimizle değil koşularla destek vererek örnek olmaya çalıştım ve koşmaya devam ediyorum.

Okulumuzda birçok öğrenci koşularla ilgili bilgi almak için bizimle sohbet ediyor . Hepsine toplu bir cevap mahiyetinde bu yazıyı hazırlamak istedim. Tabii ki kalkıp ilk koşunuzu maraton koşmayacaksınız. 1K , 5K, 10K, 15K, 21K yarı maraton derken bir bakmışsınız artık hazırsınız. Her başarılı gencin bir spor branşıyla ilgilenmesi sağlığı için kendisine bu yaşlarda yatırım yapması gerektiğine inanıyor keyifle iyi okumalar diliyorum.”

MARATON

Dünyada her sene binlerce maraton yarışı düzenlenir ve resmi ölçümü yapılmış parkurlarda koşulan tüm maratonların mesafesi 42,195 metredir. Maratonlar genellikle asfalt yollarda koşulsa da patikalarda, dağlarda, çöllerde ve kutuplarda koşulan maraton yarışları da bulunur.

Maraton mesafesi ismini Atina'ya yaklaşık 40 km mesafede bulunan Marathon kasabasından alır. 1896'da Atina'da düzenlenen ilk Olimpiyat Oyunlarında 40 km olarak koşulan maraton mesafesi, 1921 yılından itibaren 42,195 metre olarak son halini almıştır. Dünya Atletizm Birliği (WA) rakamlarına göre 2019 yılında tüm dünyada 6 milyondan fazla insan maraton koşmuştur.

Türkiye'nin en büyük maratonu olan İstanbul Maratonu ise ilk olarak 1979'da bir grup Alman turistin girişimi ile düzenlenmiş ve yarışı 2:35'lik derecesi ile Hasan Saylan kazanmıştır. İlk yıllarda “Asya-Avrupa Koşusu” adı altında düzenlenen organizasyon, ilerleyen yıllarda dünyada iki kıta arasında koşulan tek maraton yarışı olarak “Kıtalararası Avrasya Maratonu” adını alır. 2013 yılından itibaren ise her yıl kasım ayında İstanbul Maratonu olarak düzenlenmeye devam etmektedir.

Maraton koşucusu olmak, pek çokları için hayalini kurduğu bir zorluk, bir yaşam tarzı değişikliği ve kişisel bir başarı anlamına gelir. Ama nereden başlamalı, ne beklemeli ve nasıl devam etmeli? İşte merak edilen sorulara kısaca değinıyoruz!

“Asya'dan Avrupa'ya geçmek bu maratonun Halk Koşusuna katılmak İstanbul'a çok yakın yaşayan bizler için unutulmaz bir anı olacaktır.”

Okşan GİRGIN HOLOĞLU

1- Antrenmana ne zaman başlamalıyım?

Maraton, disiplin ve özveri gerektirir. İdeal olarak, bir maraton için antrenmana başlamadan önce, haftada en az 20-30 km koşabilecek bir temel kondisyona sahip olmalısınız. Genellikle maraton öncesi 16-20 haftalık bir antrenman programı önerilir.

2- Hangi ayakkabıyı seçmeliyim? Ayak tipinize ve koşu stilinize uygun ayakkabıları tercih etmek, sakatlanma riskinizi azaltır ve performansınızı artırır. Uzman bir mağazada analiz yaptırarak doğru ayakkabıyı bulabilirsiniz.

3- Ne sıklıkta dinlenmeliyim?

Dinlenme, antrenman kadar önemlidir. Haftada en az bir gün tamamen dinlenmelisiniz. Ağır antrenmanlardan sonra vücudunuzun iyileşmesi için zaman tanımalısınız.

4- Ne yemeliyim? Karbonhidrat ağırlıklı bir diyet enerji seviyenizi yüksek tutar, protein ise kas onarımı ve gelişimi için kritiktir. Yeterli hidrasyon da kritik öneme sahiptir.

5- Maratondan ne beklemeliyim? 42.195 km'lik bu yolculuk sadece fiziksel değil, aynı zamanda mental bir dayanıklılık gerektirir. Kendi sınırlarınızı zorlamaya hazır olun ve unutmayın, maraton koşucusu olmak bir yolculuktur, varış noktası değil.

Maraton Koşmak: İlk Adımdan Bitiş Çizgisine Kadar Tam Rehber Maraton koşmak, büyüleyici bir deneyimdir ve başarıya ulaşmak, ilk adımdan bitiş çizgisine doğru doğru planlamayı gerektirir. İşte size, bu epik yolculuğa çıkarken rehber olacak bazı temel noktalar.

Antrenman: Maraton hazırlığı, genellikle 4-6 ay öncesinden başlar. Haftalık kilometre artışınızı %10 ile sınırlayarak, vücudunuzun yavaş yavaş yükselen zorluklara adapte olmasını sağlayın. Uzun koşular, interval çalışmaları ve tempo koşuları antrenman rutininizin temel taşları olmalıdır.

Beslenme: Yüksek karbonhidrat, yeterli protein ve sağlıklı yağlar içeren dengeli bir diyet, vücu-

dunuzun ihtiyaç duyduğu yakıtı sağlar. Maraton sırasında enerji kaybını önlemek için, antrenmanlarınızda spor içecekleri ve jel gibi enerji takviyelerini test edin.

Ekipman: Doğru koşu ayakkabısı ve giysisi, hem rahatınızı hem de performansınızı artırır. Yarış günü yeni bir şey denemekten kaçının.

Zihinsel Hazırlık: Mental güç, maraton koşmak koşusunda başarı için kritiktir. Kendinize inanın ve her koşunuzda zihinsel dayanıklılığınızı geliştirmeye odaklanın.

Yarış Günü: Maraton günü stratejik bir start, sabırlı bir tempo ve güçlü bir finiş gerektirir. İlk yarısını kontrol altında tutun ve ikinci yarıda gücünüzü sergileyin.

Bu rehberle, maraton koşusunu tamamlamanın gururunu ve sevincini yaşamak için ihtiyacınız olan bilgi ve motivasyona sahip olacaksınız!

Asfalt ve Patika: Koşu Ayakkabısı Seçiminde Zeminin Önemi

Koşu, farklı zeminlerde farklı deneyimler sunar ve doğru ayakkabı, her adımınızda fark yaratır.

Asfalt Koşuları: Şehir koşucuları genellikle düz ve sert asfalt yüzeylerde koşar. Burada anahtar kelimedir. Asfalt için tasarlanmış ayakkabılar, sert zeminin vücuda verdiği darbeyi emmek ve buna karşı koruma sağlamak üzere daha fazla yastıklama ve destek sunar.

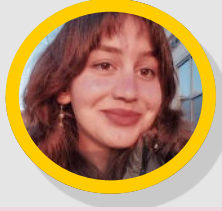
Patika Koşuları: Doğa yollarında koşarken ise karşınıza çıkan sürprizler için hazırlıklı olmanız gerekir. Patika koşu ayakkabıları, kaygan yüzeylerde dahi sağlam tutuş sağlayan derin ve sık dişli tabanlarla gelir. Ayrıca, taş ve kökler gibi engellere karşı koruma sunan sağlam üst yapıya sahiptirler.

Her iki tip koşu ayakkabısı da, nefes alabilirlik ve konfor sunarken, seçtiğiniz zemin türüne uygun özellikler gösterir. Unutmayın, ayakkabınızı seçerken zeminin ritmine uyum sağlamak, performansınızın ve koşu keyfinizin temelidir.

FRC

HABER

Merhabalar arkadaşlar, Bugün sizlere FRC yarışmasından ve bizim okulumuzun FRC kulübünden -takımından- bahsedeceğim. Bilmemenin değil, öğrenmemenin sorun olduğunu düşünerek bu yazıyı kaleme aldım. Umarım ki eğitici bir yazı olmuştur.

Z. Hilal Yıldırım 10/B

FRC, yani First Robotic Competition yarışması, liseler için olan uluslararası bir robot icat ve inşa yarışmasıdır. Robotlar, bir takım görevleri en iyi şekilde uygulayarak karşılaşmayı olabilecek en hızlı şekilde bitirmeye çalışır. Bunun yanında Public Relations yani Halkla İlişkiler (PR) ekibiyle hem takımın hem de yapacak oldukları robotun tanıtımını yapmaya çalışan ekipler pek çok alanda test edilerek gerçek bir çalışan ve işveren misali bir havaya bürünürler.

Okulumuzda bu amaçta çalışan ve geçmişte farklı projelerde oldukça büyük başarılar elde etmiş olan ekibimiz *ANATOLIAN WOLVES*, önceki senelerden de çeşitli konularda başarıları olmuş olan birçok takım üyesi içeriyor.

Takımımızın kaptanları Yavuz Selim Güneş ve Yunus Emre Kızıltepe'nin önderliğinde; Mekanik, Yazılım, Elektronik ve PR ekibimizin desteğinde tasarlayabileceğimiz ve sunabileceğimiz en iyi robotu sunmak istiyoruz. Bunun için gerekli atölye araç gereçleri ve robot parça malzemeleri tartışılmaz bir gerekliliğe sahip. Ancak bu yarışma lise öğrencilerine yönelik olmasına karşın hatırı sayılır bir finansal yük içeriyor. Yarışmanın giriş ücreti, atölye masrafları ve robotun ihtiyacı olan bir takım malzemeler için belli bir bütçenin olmasının lazım olduğu su götürmez bir gerçek. İşte tam da bu sebeple bir destekleyici arayışındaydık!

Yücel Boru firmasının bizzat üstlendiği yarışma katılım ücretimiz için kendilerine şükranlarımızı iletiyoruz.

Ekibimiz geçmiş günlerde edindiği TASER MÜHENDİSLİK firmasının sponsorluğunun yanı sıra şimdi GUMUSH AERO SPACE firması-

nın da desteğini kazandı. İhtiyaçları olan daha hızlı ve gelişmiş motorlardan 16 tanesinin alınabileceğini ve atölye için de destek olacaklarını belirten GUMUS AERO SPACE firmasına iyi dilekelerimizi sunuyoruz ve ziyadesiyle müteşekkir olduğumuzu iletiyoruz.

Takımımız üyelerinden birkaçı da geçtiğimiz günlerde YAGMUR İSKELE'ye yaptığımız ziyarette iyi bir sunum çıkarmış olacaklar ki ekibimize sponsorluk paketlerinden en az birini almayı kabul edeceklerini bildirmişler.

Firmaları teker teker gezip sponsor aramak ve güler yüzlerle dönmek dışında yaptığımız birçok gezi de bizlerin işinin sadece bir parçası. Geçtiğimiz günlerde Gebze Teknik Üniversitesindeki KOZA FEST için gitmiş olduğumuz eğlenceli ve keyif verici gezi ise bunlardan yalnızca birisi!

Kendimizden daha tecrübeli ve daha uzun süre önce kurulmuş olan FRC takımlarıyla bir araya gelerek kendimizi her geçen gün daha da geliştiriyoruz. Loth Robotics, Golden Horn, TUBITECH Robotics ve Flare Robotics gibi takımlarla olan buluşmalarımızın bize büyük faydaları oldu. Yalnızca kendimizi değil 9. sınıf arkadaşlarımızı da önemsiyoruz, bu sebeple onlara bilgilendirici ve isteklendirici konferanslar düzenlemekten de geri durmuyoruz. Yaptığımız konferans sayesinde takımımıza katılan yeni üyelerimize de hoş geldinlerimizi iletiyoruz.

Ülkemizde olup biten hiçbir olaydan da gündem olarak geri kalmayarak tepki gösterilmesi gereken olaylara tepki gösterilmesi için uğraşan, kutlanması gereken olayları içtenlikle kutlayan ekibimiz; Cumhuriyet Bayramı, Zafer Bayramı ve İzmir Yangını gibi konuları sosyal medya hesabında paylaşıyor. Bu sayede insanların gündemden haberdar olmasına katkı sağlanıyor.

Son olarak belirtmek istiyorum ki takımımızın çok büyük bir tecrübesi olmamasına rağmen çalışkan ve zeki insanlardan oluşuyoruz. Bu sene Türkiye finallerini geçmek ardından da dünya çapındaki testlerin yapılacağı Amerika Birleşik Devletlerine gitmek istiyoruz. Ekibimin hepsine teşekkürlerimi sunuyorum ve sizleri bilgilendirebildiğimi umuyorum.

